

РЕШЕНИЕ

№ 6579

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4732** по описа за **2022** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на П. В. Й. от [населено място], [жк], [жилищен адрес]А срещу решение № 879 от 14.03.3033 г., постановено по н.а.х.д.№ 16742/2021 г. от СРС, НО – 111-ми състав.

С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-023064 от 11.11.2021 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, в частта му, с която на основание чл. 179, ал. 2, предл. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл.20, ал. 2 ЗДвП е наложено административна наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

В жалбата се твърди, че решението е недопустимо, като постановено по искане неотправено от жалбоподателя до съда. В тази връзка сочи, че АНО е определил едно общо наказание „глоба“, а не отделни по размер „глоби“ за извършените от него нарушения и по този начин първоинстанционният съд, като ги е разгледал отделно и не е отменил цялото НП е постановил недопустим акт. Твърди се също, че решението е незаконосъобразно, необосновано и постановено при допуснати процесуални нарушения. Не е установено по безспорен начин извършването на нарушение. НП е издадено при неясна фактическа обстановка. Посочено е, че съдът е направил неправилни констатации противоречащи на доказателствата по делото. Прави искане да бъде отменено решението на първостепенния съд, в оспорваната му част, и вместо него по същество на спора да бъде отменено НП № 21-4332-023064 от

11.11.2021 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, в частта, с която на основание чл. 179, ал. 2, предл.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл.20, ал. 2 ЗДвП е наложено административна наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

В съдебно заседание, касаторът редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция”, редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Представителят на прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Решението на Софийския районен съд е валидно, допустимо и правилно.

Неоснователни са доводите на касатора за недопустимост на обжалвания съдебен акт. Въззивният съд правилно и в съответствие с изядения АУАН и НП е съобразил нормата на чл. 18 ЗАНН, регламентираща, че когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях, какъвто е настоящият случай.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост” не попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Приетата от районния съд е фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и показанията на разпитания актосъставител Л. З.. Установено е, че на 12.10.2021 г., около 09.40 ч. в [населено място], касаторът е управлявал товарен автомобил „Ф. Т. К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като в интензивност на движение реализирал ПТП с материални щети със спрелия пред него л.а „Б. Х5“ с рег. [рег.номер на МПС] . На мястото пристигнали полицейски служители – актосъставителят З. и колегата й А. И., които снели обяснения от двамата участници в ПТП, изготвили скица и протокол за ПТП № К-492 и съставили АУАН № АА415426/12.10.2021 г. за извършени от него четири нарушения, а именно: такова по чл. 100, ал.1, т. 2 от ЗДвП, чл. 100, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, чл. 100, ал.1, т. 3 от ЗДвП и чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. С оглед така издадения АУАН, на касаторът е издадено оспореното

в първоинстанционното производство НП, като за всяко отделно нарушение е наложена отделна глоба, като за това по чл. чл. 100, ал.1, т. 2 от ЗДвП е наложена глоба на основание чл. 183, ал.1, т. 1, пр. 3 от ЗДвП в размер на 10 лева, за това по чл. 100, ал. 1, т. 6 от ЗДвП е наложена глоба по чл. 185 от ЗДвП в размер на 20 лева; за това по чл. 100, ал.1, т. 4 от ЗДвП – глоба в размер на 10 лева на основание чл. 183, ал.1, т. 2 от ЗДвП и за това по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП – глоба в размер на 200 лева на основание чл. 179, ал. 2, предл.1 от ЗДвП.

С процесния съдебен акт е потвърдено НП № 21-4332-023064 от 11.11.2021 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция”, в частта, с която на основание чл. 179, ал. 2, предл.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП е наложено административна наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации, в частта на наложеното административно наказание за нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Както в АУАН, така и в оспореното НП достатъчно ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът е извършил вмененото му нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Оплакванията на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения не намират опора в доказателствения материал. Противно на твърденията в жалбата не са налице наведените в жалбата касационни основания допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са от категорията на съществените и които да са ограничили правото на защита на наказаното лице. В тази връзка следва да се посочи, че критерият за определяне на съществените нарушения на процесуалните правила е този, че нарушението е съществено, когато ако не е било допуснато, би могло да се стигне и до друго решение по въпроса, или когато е довело до ограничаване на правата на страните, в която и да е фаза на процеса. Т.е. за да е съществено, процесуалното нарушение следва да засяга с особена интензивност процесуалните права на санкционираното лице и да го лишава от възможността да се ползва в пълен обем от същите във всяка фаза на административнонаказателното производство. В случая, съдът намира, че лицето е било напълно наясно с административнонаказателното обвинение и с това какви доказателства и кога да ги представи, съответно да поиска събирането на такива. Касаторът не е бил ограничен в процесуалните си права поради неразбиране, неяснота или друга процесуална пречка, обусловена от поведение на актосъставителя или административнонаказващия орган.

Неоснователно е оплакването на касатора за нарушение на чл. 42, т. 4, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН – неясна фактическа обстановка. Както в АУАН, така и в НП изрично е посочено, че касаторът се е движил в интензивност на движение и с оглед на това реализирал ПТП с материални щети със спрелия пред него на червен светофар л.а „Б. Х5“ с рег. [рег.номер на МПС] .

Неоснователно е оплакването за липса на нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Този законов текст наистина предвижда две хипотези – първата повелява водачите да карат със съобразена скорост, а втората въвежда задължение да намалят скоростта и при необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. В оспореното НП изрично е конкретизирано коя от двете хипотези е нарушил Й., като административният орган е приел, че се касае до управление на МПС с несъобразена скорост. Същото нарушение безспорно е установено с оглед събраните по делото доказателства, поради което доводите изложени в тази насока от страна на касатора не се споделят и от настоящата касационна инстанция.

Освен това, съгласно приложимата норма на чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на обратното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението. Към момента на съставяне на АУАН посоченият като нарушител Й. не е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Такива възражения по същество са депозирани по-късно в предвидения за това срок, но към тях, както и в развилото се съдебно производство, така и в касационната жалба и не са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават съдържащите се в АУАН фактически констатации.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че в оспорената му част, първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Предвид липсата на заявени от страните претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. чл.144 АПК този въпрос съдът не обсъжда.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 879 от 14.03.3033 г., постановено по н.а.х.д.№ 16742/2021 г. от СРС, НО – 111-ми състав, в частта му, с която е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-023064 от 11.11.2021 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 179, ал. 2, предл.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл.20, ал. 2 ЗДвП на П. В. Й. е наложено административна наказание „глоба“ в размер на 200 лева

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

